

Ясенъ (като приближава до Пантелея). И ти ли бе, поумнѣло старче?

Борко (съ насмѣшка). На твоитѣ години да стигнемъ — по-умнички отъ тебе ще станемъ!

(Запѣва):

Стѣпилъ Добри, стѣпилъ Добри
На бѣлъ мермеръ камъкъ!

(Потропва като на хоро).

Пантелей. На бѣлъ мермеръ. А тебе дано не те срещне тя — Змейната, че само като те погледне — на камъкъ ще се обърнешъ.

Борко и Ясенъ (едновременно). Де тозъ късметъ!

Пантелей. Щомъ сте пошурѣли — на добъръ часъ!... Не забравяйте само, че жената е отъ дяволска опашка. А Змейната...

Борко. Отъ какво, бе старче?

Пантелей. Отъ всички лъжи по свѣта.

Ясенъ. Какъ искамъ азъ мене да излъже!... Мене да излъже! (Удря се по гърди). Не се е родила тая, която ще ме излъже!

Борко (тупа Пантелея по рамо). Де, да ме излъже! Сладка лъжа, старче, сладка!... Искамъ да умра предъ нейното лице.

Пантелей. Личи си, че не сте съ всичкия си...

Ясенъ (шегувайки се). Колкото умъ имамъ — стига ми! По-малко умъ и повече сила, да се хареша на Гуга — туй стига!

Борко. Правъ е Ясенъ. Змеевъ билъ глупавъ като пуякъ, ала силенъ — земята треперѣла кога стѣпва.

Еремия (намѣсва се). Щомъ е тъй — тогазъ какво ще се мѣрите съ Змея?

Ясенъ (пресича го). Ама тя — Гуга, не го обичала, бе! Той я отмѣкналъ насила. А пъкъ тя гори за любовь.

Борко. Разбра ли, умно старче! И ти да дойдешъ съ твоя умъ — тя нѣма да те погледне. Тя дири да хареса.

Пантелей. Тогазъ изберете едного и нека той...

Борко. Не е тъй. Всички ни да види и да избира. Да се знае, че отъ момцитѣ на цѣло село — единъ е сполучилъ!

Еремия. Че тя го избрала, бе глупави момчета.

Ясенъ. Кой те е излъгалъ?

Еремия. Че за Дамяна кой не знае?

Борко. Ама той е жененъ. А тя момъкъ иска.

(Дамянъ изкача съ кавала въ ржка).